

Een droeve en een blijde avond

door

H. te Merwe

N.V. W. D. MEINEMA - DELFT.

EEN DROEVE EN EEN BLIJDE AVOND

„BAAS, WAT KOSTEN DIE VIJGEDALEN?“ (BLZ. 10).

EEN DROEVE EN EEN BLIJDE AVOND

DOOR

H. TE MERWE

GEILLUSTREERD DOOR LOUIS VAN DEN BERG

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - DELFT

Het regent.

Een miezerige, triesterige motregen.

De hele dag al is het nat en huiverig weer geweest, en tegen het duister-worden is het net, of je de kilte erger gaat voelen.

Kees leunt in het portiek van een sigarenwinkel — daar ben je tenminste een beetje beschut. Hij kijkt naar binnen — achter de toonbank staat een dikke meneer, die een klant helpt. Een blikje sigaren koopt die klant: de jongen buiten ziet, hoe de winkelier het open maakt en er den koper uit presenteert

Kijk, nu wordt het puntje van de sigaar afgedaan met dat druk-ding, daar op de toonbank — nu steekt de heer op.

Als hij het vlammetje de sigaar inzuigt, wordt het kleiner — dan weer groter — kleiner — groter

Er komen wat rookwolkjes in de winkel

De meneer blijft nog even praten.

Lekker wárm hebben die twee het daar, denkt Kees. En die sigaar zal wel fijn ruiken. Nu lachen ze samen . . .

Als hij

„Op zij, jongen!”

De stem klinkt hard — maar Kees schrikt er niet erg van. Het overkomt hem wel meer, dat hij hier of daar weggejaagd wordt.

Hij kijkt den man, die het portiek instapt en de knop van de winkel deur al pakt, brutaal aan, en zegt: „De straat is toch zeker niet van jou, wel?”

„Je staat me in de weg!” De man duwt hem opzij.

Als de winkeldeur opengaat strijkt even iets van de lekkere warmte langs Kees — en hij huivert nog méér, als hij vlak daarop de kille kou weer voelt door z'n kleren heen

Kom, hij zal maar verder gaan. Hier stáán blijven kan je toch ook niet!

Hij is anders knap moe. De hele middag heeft-ie al door de stad gezworven.

Vacantie noemen ze dat, Kerstvacantie. Voor zijn part was er maar school. Dan zat je tenminste lekker warm en droog, en de meester was best aardig. Rekenen was wel een lam vak, als je die gekke sommen niet uit kon krijgen, of als je van kubieke meters en stères en al dat spul kreeg, — en taal was óók niet altijd lollig, met die d's en t's en dt's en zo, maar ànders!

Aardrijkskunde was maar wát fijn, als meester van vreemde landen vertelde en van ontdekkingsreizen! Pas nog had-ie voorgelezen van zo'n Zweed, die helemaal Azië was door getrokken, en half verhongerd, en bijna doodgegaan van de dorst! Maar hij was tòch gered.

En Geschiedenis vond-ie mooi — en lezen

Kees zou véél liever in de warme, gezellige school

Kees leunt in het portiek van een sigarenwinkel.

zitten, dan door die natte straten te lopen

Hoe laat zou 't zijn?

Ah! daar hangt een klok — boven die horlogemakers-winkel.

Half vijf.

Kees slentert de Blaak op.

Prachtige winkels heb je daar, en de etalages zijn hel verlicht. Er lopen veel mensen — een brede stroom, die het trottoir vult. Sommigen hebben haast, anderen lopen op hun gemak, blijven bij het éne winkelraam vóór, het andere ná, staan Die zoeken zeker cadeautjes uit.

Tjonge! dáár staat een reuze-Kerstboom in de étalage! Kees dringt zich tussen de mensen dóór, tot hij vlák bij is.

Tot de zolder reikt de groene den bijna, en er zitten een massa lichtjes in. Ze stralen op de zilverslingers, die tussen de takken gehangen zijn, ze laten de gouden en zilveren ballen glinsteren, die de boom versieren En sneeuw is er óók in die étalage gemaakt — net echte!

Kees vindt dit een héél mooie boom — mooier, dan hij er nog één gezien heeft.

D'r zijn er anders genoeg: de meeste winkels hebben er een, en het café bij hen in de straat óók Dat zag Kees, toen hij er vanmiddag langs ging en de deur net even openwaaide

Wel leuk, die versieringen allemaal — maar waarom ze dat nou deeën? Met Sinterklaas geven de mensen mekaar toch óók wat — tenminste als ze d'r geld voor hebben — en dán hebben ze géén bomen.

Nou ja — wat kon het hèm ook schelen! Hij had toch niks!

Toen het 'n paar weken geleden Sinterklaas was, en hij aan Moeder had gevraagd, of-ie óók een cadeautje

kreeg, had ze gezegd: „'n Cadeautje? Nee, jongen, dát kan de bruine niet trekken. 'k Ben blij, as ik me huishuur kan betalen en den bakker en den groenteboer”

En nou' hoefde hij helemaal nergens op te rekenen. Want Mientje, z'n kleine zusje, was ziek geworden: „griep”, had de dokter gezegd, en ze had drankjes moeten hebben en wat lekkers bij d'r brood, omdat ze anders haast niet at

„Sinaasappelen zijn goed,” had de dokter gezegd, maar sinaasappelen waren nog te duur.

Laatst had Moeder er eentje gekocht — en Mientje had hem erg lekker gevonden en ze had er graag nou' een paar gehad Jawel, als er maar centen waren

Maar Vader was al zó lang werkloos — hij stempelde al, o! een hele tijd Nee, centen voor iets extra's waren er niet

Kees wringt zich tussen de mensen vandaan — Zal hij naar huis? Och, waarom? Daar heeft-ie óók niks te doen — en Moeder is vanavond weg. Ze is gaan helpen bij Mevrouw Koopmans: die heeft logé's gekregen tegen de Kerstdagen, en daarom heeft ze een boodschap naar Moeder gestuurd. Die werkt daar altijd, één dag in de week vast, en dan nog wel es, als het onverwacht nodig is

Kees slentert de Korte Hoogstraat in, gaat de Passage door, komt op de Coolsingel.

De electriche reclames flikkeren en flonkeren — auto's, met felle lampen, stuiven langs — de tram giert.

Vervelend, als je niet weet, waar je eigenlijk naar toe zal gaan. Zag-ie maar een van de jongens!

Weet je wat — hij trok naar de markt. Dààr, tussen de kramen, tussen de schuifelende kopers en kijkers is het net, of je de kou en de wind minder voelt.

Brrr! Kees rilt. Bij 'n straathoek plakt een windvlaag hem de vochtige kleren tegen het lichaam. Wacht, hier vlak bij de huizen is het beter

De handen diep in de zakken, de armen tegen het lijf gedrukt loopt de jongen verder.

Nu komt hij op de Goudse Singel.

Het geroezemoes van de markt is prettig — het haalt hem wat uit z'n gedachten.

Hallo, daar heb je Bas van Dam!

„Moet jij heen?” vraagt Bas, en hij geeft Kees een joviale klap op de schouder.

„Nergens. 'k Loop zo maar. En jij?”

„Ook. Kom, dan gaan we samen”

Ze dringen zich tussen het volk in — kijken hier bij een kraam, luisteren dáár bij een standwerker

„Kijk es, watte mooie zaklantaarn. Zou 'k best een van wille hebben,” zegt Bas.

Kees haalt de schouders op: „Die kòste, jòh.”

„Welnee!” lacht Bas, „als je maar gauw bent. Die koopman ziet óók niet alles!”

Hij kijkt met een begerige blik naar de glanzende hulzen — toch lopen de jongens door.

Kees zegt niets. Hij denkt. Wat Bas wil wegpakken da's gevaarlijk. Als ze je grijpen

Maar 't is waar — zo'n koopman ziet ook niet alles. Lang niet

En als je geen geld hebt — nou, dan — dan — omdat Moeder geen geld had, kon ze voor Mientje geen sinaasappels kopen. Kijk — daar lagen er!

Onder het schelle licht van een sterke gloeilamp glanzen de oranje-rode vruchten. 'n Heleboel zijn er — de koopman, achter de kraam, roept, schreeuwt: „Het benne de eerste — het benne de eerste. Vol sap en lekker zoet! Tegen de griep benne ze goed!”

„Kijk es!” wijst Bas. „Sinaasappels!”
„Mijn zusje hééft de griep,” zegt Kees.
„Moe’ je ze sinaasappels geven.”
„’k Heb geen cente”
„Geeft niet — kom mee, luister”

Hij trekt Kees mee, tussen het gedrang uit, naar de huizenkant, waar het donkerder en stiller is. Daar fluisteren de jongens lang

Bas staat weer bij de kraam. Hij wil kopen, schijnt het.

„Baas, wat kosten die vijgedalen?” Maar terwijl hij het vraagt kijkt de jongen oplettend naar de andere kant van de kraam. Dáár moet Kees z’n slag slaan. Kijk, nu staat-ie vlak bij de sinaasappels.

„’n Dubbeltje het pond,” zegt de koopman. „Moet je een pond hebben?”

„’k Weet niet, — ’k heb maar acht centen geloof ik” „Toe dan!” denkt Bas, met een blik naar z’n makker. „Schiet op, joh!”

De man achter de kraam volgt die blik — hij ziet ’n Jongenshand, die ’n paar van de mooie vruchten weggraait

„Houdt den dief!” Maar de roep is niet meer nodig — een werkman, die er vlak bij staat, heeft Kees in de kraag gegrepen Bas weet weg te komen — hij verdwijnt haastig onder het volk — holt tussen een paar kramen door — rent een zijstraat in Stomerd, die Kees!

Er is een politie-agent bijgekomen. Kees moet mee! ’n Paar straten door: mensen kijken naar den jongen, die opgebracht wordt.

Kees ziet het niet: hij durft niet opkijken. Hij voelt

de stevige greep van de sterke agenten-vuist — lōskomen kan niet

Wat gaat er nu gebeuren? Had hij maar niet naar Bas geluisterd. Die deed net, of iets wegpakken zo gemakkelijk was! Ja, als je 't méér gedaan had misschien

Nu kreeg Mientje géén sinaasappel. Voor háár had-ie het willen doen! Wat zou Moeder zeggen? Vader was vast èrg kwaad, nou!

„Ziezo, we zijn er”

Kees wordt de politie-post binnen gebracht.

Een gezellig, warm vertrek wordt hij ingeduwed, waar een paar agenten zitten. Eén zit achter een schrijftafel — een inspecteur is dat, dat ziet Kees, zodra hij éven de ogen opslaat. Dan kijkt de jongen weer naar de grond.

„'n Arrestant, Schraders?”

„Jawel, Inspecteur. Voor sinaasappels gappen op de markt.”

„Zo. — Kom's hier, jòh.”

Kees doet een paar stappen nader.

„Hoe heet je?”

„Kees, meneer.” Het klinkt wat benauwd.

„Hoe nog meer?”

„Van Dijken, meneer.”

„Zo, Kees van Dijken. Hoe oud ben je?”

„Elf jaar, meneer.”

„En wou jij sinaasappels stelen? Zo. — Heb je dat wel es meer gedaan?”

Kees schudt het hoofd: „Nee, meneer.”

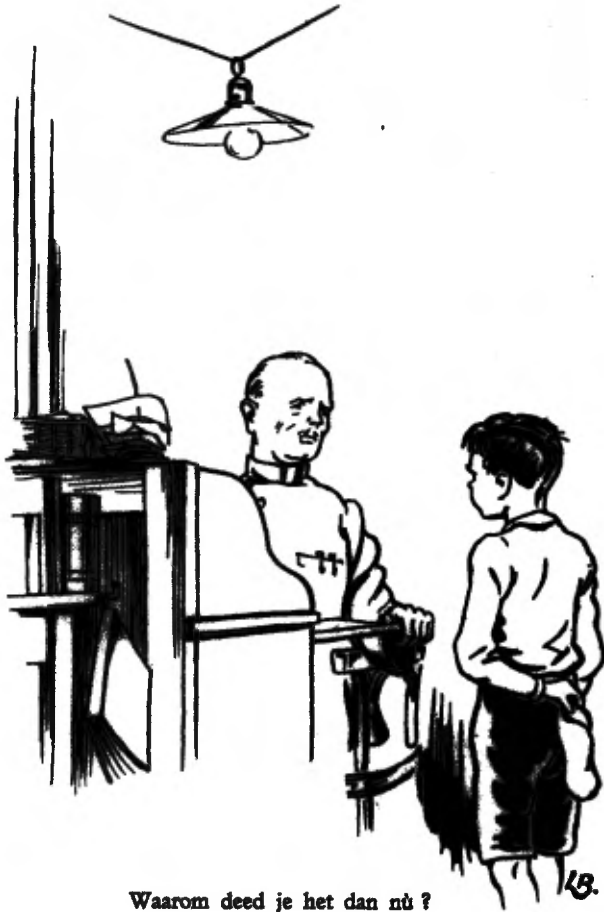
„Echt niet?”

De jongen kijkt den man voor hem aan; betuigt: „Nee meneer, echt niet.”

„Waarom deed je het dan nù?”

De stem van den inspecteur klinkt nog wel streng,

maar niet meer zo scherp als daarnet. En de politie-agent heeft Kees losgelaten, al staat hij nog vlak bij den arrestant.

Waarom deed je het dan nu?

Kees aarzelt even. Moet hij álles vertellen? Van Vader en Mientje en de griep en Bas?

„Nou — zeg op,” hoort hij de stem van den Inspec-
12

teur weer. „Waarom deed je het? Had je zo'n trek in een sinaasappel?”

— „Nee,” schudt Kees het hoofd, en dan komt het hele verhaal — wel verward en afgebroken, maar de politie-mannen begrijpen het wel.

„Voor je zusje?” vraagt de Inspecteur en Kees knikt. „Ze heeft de griep — en morgen is het Kerstfeest”

Wat dat laatste er bij moet, begrijpt de Inspecteur niet dadelijk — en Kees moet het hem uitleggen.

Kees doet dat: „Met Sinterklaas hebben we óók al niks gehad, want Moeder hèt geen cente — en nou is het weer zo'n feest van cadeaux, en nou wou ik Mientje sinaasappels geven — en voor de griep”

„Zo.”

De Inspecteur zegt het langzaam — dan gaat hij rechter in zijn stoel zitten en geeft Kees een standje. Gek, het is geen „nijdig” standje — die meneer is niet boos, en die meneer spreekt niet luid, en die meneer slaat niet met z'n vuist op tafel, en tòch is het héél erg, vindt Kees Dat sinaasappels wegnemen stèlen is, en dat je daarvoor in de gevangenis kan komen, en dat het een schande is om opgebracht te worden als alle mensen het zien, en dat het voor Vader en Moeder verschrikkelijk is, dat hun jongen op het politie-bureau zit Want dát komen ze te weten, vást.

Kees moet zeggen, waar hij woont, en dan gaat er een agent naar zijn huis om aan Vader te vertellen, wat er gebeurd is, en te zeggen, dat Vader Kees kan komen halen

De jongen schrikt: Vader! En tegelijk is het een grote geruststelling voor hem: Vader! Mée met Vader, naar huis! Nièt hier blijven — nièt in het hok!

„Je moet hier blijven, tot je gehaald wordt,” zegt

de Inspecteur. „Ga daar maar zitten.” Hij wijst Kees een bank langs de wand.

De jongen gaat zitten — en dan voelt hij pas goed, h^oe moe hij is.

Schraders is weer weggegaan, en de Inspecteur staat op en loopt naar een aangrenzende kamer.

Nu zijn er nog maar twee agenten met Kees in het vertrek. Eén van hen staat op: hij haalt een tabakszak voor de dag en begint zijn pijp te stoppen. Terwijl hij dat doet, komt hij naar Kees toe en gaat naast hem zitten.

„Had je met Sinterklaas niets gekregen?” vraagt hij. Kees vindt het raar, dat een agent zó maar met hem begint te praten, maar hij zegt toch: „Nee — Vader stempelt.”

„Da's niet prettig,” zegt de agent. Hij doet de tabaksbuil dicht en steekt die in de zak. Even zoekt hij naar lucifers — ah! hier zijn ze. 'n Vlammetje. — Nu brandt de pijp.

„En wou je nu voor Kerstmis wèl een cadeautje hebben?”

„Niet hebben, maar geven,” antwoordt Kees. „Voor Mientje d'r griep.”

'n Vlammetje. — Nu brandt de pijp.

„Zo.” De agent zwijgt even — dan zegt hij: „Maar je deed het verkeerd, man.”

Ja — dat wéét Kees nu wel. Hij had het handiger moeten aanleggen, gauwer moeten zijn. Of nee, dàt bedoelt die agent natuurlijk niet. Die bedoelt hetzelfde als de Inspecteur daarstrakkies: als je steelt, pikt de politie je in

„Je deed zonde,” zegt de agent naast hem, en Kees kijkt verwonderd op. Zonde? Wat is dat? Laatst had buurvrouw een pan met melk laten vallen, en toen had Moeder gezegd: „Gunst mens, wat zonde . . . !” Dàt had Kees begrepen, maar wat die agent zit te zeggen

„Weet je wat ik bedoel?” vraagt deze, en Kees schudt het hoofd.

„Nou — zonde is, wanneer je dingen doet, die God heeft verboden.”

„Ja,” knikt Kees, al begrijpt hij er niets van. Misschien zou hij wel meer vragen, maar hij durft niet goed. Hij zit hier immers op het bureau, en de man naast hem is een agent en zo dadelijk komt Vader om hem te halen en

„Weet je wat Kerstfeest is?” hoort hij weer vragen.

Ja, dat weet Kees wel: Kerstfeest dan heb je vakantie, en als je centen hebt versier je een Kerstboom en komen er cadeautjes.

Maar de agent zegt, dat dat allemaal met het èchte Kerstfeest niets te maken heeft. Kerstfeest is het feest van den Heere Christus.

Heeft Kees wel eens van Hem gehoord?

„Nee, nooit”

„Nu, dan moet Kees overmorgen, tweede Kerstdag, es op de Kerstfeestviering komen in „Obadja”. Hij weet wel, dat zaaltje bij hen in de buurt. De naam

staat er met grote letters op. En Vader en Moeder mogen gerust méé-komen, allebei of één van tweeën. Dan moeten ze vragen naar Dankelman.

„Dat ben ik,” zegt de agent, en hij lacht. „Wil je wel?”

„Astublieft,” zegt Kees, en Dankelman klopt hem op de schouder.

„Afgesproken, hoor. Om 5 uur begint het. Dan kom je maar wat vroeg.”

Het is nogal meegevallen, het standje van Vader.

Op het bureau heeft agent Dankelman even met hem gepraat en gezegd, dat Kees overmorgen in het zaaltje komen mag, en Vader heeft dat erg aardig gevonden en beloofd, dat hij of Moeder meekomen zal. Allebei kunnen ze natuurlijk niet om Mientje.

Toen zijn Vader en Kees samen naar huis gegaan, en onderweg is Vader niet erg boos geweest. Want Kees had wel niet mogen stelen, vast niet, maar hij had het voor Mientje willen doen Dáárom is Vader niet erg boos geweest — en misschien óók, omdat hij met Dankelman had gepraat.

* *

Nu is het tweede Kerstdag.

En Kees en Vader zitten in „Obadja”. Moeder is bij Mientje thuis gebleven — ze vond het heel aardig van dien agent, om Kees te vragen op dat Kerstfeest, en ze heeft er op aangedrongen, dat Vader mee zou gaan.

„Vertel je me alles, als je terug komt?” heeft Mientje gevraagd, en haar broertje heeft beloofd, dat ie dat vást doen zou.

„Van de Kerstboom óók?”

„Ja, van de Kerstboom óók!”

Vlak bij de zaal stond Dankelman te wachten —

Vader herkende den agent niet, want die heeft zijn uniform thuis gelaten en draagt een gewoon burgerpak.

Dankelman heeft hen mee naar binnen genomen — en ze hebben nu fijne plekjes.

Mooi in 't midden van de zaal.

Om hen heen wordt het al voller en al drukker — heel veel kinderen zijn er, en ze praten en lachen dat het zwatelt

Kees kijkt rond.

Gek — 'n Kerstboom ziet-ie nergens.

Overal zag je die anders. Wat was die boom op de Blaak mooi geweest, in die winkel. En hier, waar het nou dan een echt feest van Kerstmis is, staat er geen!

Maar dat is waar ook: de agent, zijn vriend de agent, zegt, dat het echte Kerstfeest met bomen en zo niets te maken heeft.

Afijn, afwachten dan maar!

„Wat wordt het vol, hè Vader?” zegt Kees, en Vader knikt.

„Hoe laat zou 't uit zijn?”

„Dat weet ik niet, jongen. Ze moeten nog beginnen”

Er komt een meneer op het podium staan — hij zegt, dat de kinderen stil moeten zijn. Dan houdt het stemmenrumoer op — het is stil.

De meneer geeft een vers op, om te zingen.

Kees kent het niet, anders zou hij best willen meezingen, want de wijs is mooi. Van de woorden verstaat hij niet veel: alleen de eerste regels, omdat hij die al zo prachtig vond, toen meneer ze voorlas:

Een licht, zo groot, zo schoon,
Gedaald van 's hemels troon,
Straalt volk bij volk in d'ogen

Terwijl gezongen wordt òm hem heen, fantaseert Kees over dat grote, stralende licht.

„Van 's hemels kroon” — en Kees ziet in z'n gedachten een glanzende, blauwe hemel, met een zon van goud, en het zomerlicht over de rivier, dat het water glinstert en blikkert

Het zingen is uit — er wordt gebeden.

Kees begrijpt lang niet, wat alles betekent — tòch vindt hij het fijn hier. Hij denkt niet meer aan Vader, hij kijkt en luistert.

Er is een andere meneer op het podium gekomen en die begint nu te vertellen.

Over Kerstfeest. Wat Kerstfeest eigenlijk betekent.

Kees gaat wat rechter zitten om goed te horen.

En dan komt het verhaal, het wondere verhaal van wat gebeurd is, zo lang, o zo lang geleden, in Palestina, zo ver, o zo ver van hier

Van keizer Augustus, die over de hele wereld regeerde, en die zijn onderdanen wilde tellen. En van een eenvoudig meisje uit Nazareth in het Joodse land, dat met haar aanstaanden man naar Bethlehem moest, om dààr in de boeken van de ambtenaren van keizer Augustus te worden opgeschreven.

Er is een andere meneer op het podium gekomen, en die begint nu te vertellen.

Van de lange, moeilijke tocht.

Van het zoeken naar een herberg

En dan — dan

Kees luistert gespannen; hij ziet gebeuren, wat die meneer vertelt.

Een stille, stille nacht. Op de wijde vlakte vlamt een vuur. Herders zitten daaromheen; herders, die de nachtwacht houden over hun kudden. Boven hun hoofden, aan de donkere hemel, flonkeren sterren als diamanten

Licht — plotseling een glanzend, stralend licht

In dit licht: een engel. Gekomen uit Gods hemel. Met een wondere, een heerlijke boodschap: Jezus is geboren, de Heiland, de Redder — Gods Zoon is op aarde gekomen, om mensen zalig, gelukkig te maken!

Meer engelen! Hoor, ze zingen er van: „Ere zij God in de hoogste hemelen; Vrede op aarde; in de mensen een welbehagen.”

Dat is het Kerstfeest: het feest van Christus' geboorte, het feest van de vrede met God. Want die vrede wil Christus geven. Door onze zonde; doordat wij God niet liefhebben en eigenlijk niets met Hem willen te maken hebben — daardoor zijn wij ongelukkig, zijn wij bang, doen wij lelijke en slechte dingen. En hoe méér we die doen, hoe verder we van God afkomen. Tot ééns we voor goed van Hem zullen worden weggedreven — om eeuwig de straf voor onze zonde te lijden.

Tenzij — tenzij: we den Heere Jezus liefhebben. Want Hij is op aarde gekomen en heeft — toen Hij gekruisigd is — *onze* straf gedragen. *Zelf* had Hij geen zonde: om *onze* zonde leed Hij. En aan wie Hem liefheeft vergeeft God uit genade alle schuld. En wie Hem daarom vraagt, schenkt Hij een nieuw hart en leert Hij

tegen de zonde te strijden — helpt Hij, om lelijke dingen, vechten en vloeken en stelen en nijdig zijn en jokken en nog veel meer, te laten

Wie Hem volgt, dien schenkt Hij een eeuwig, vreugdevol leven in Zijn schone hemel

Kees vindt het verhaal prachtig — maar het laatste is wat moeilijk voor hem. Net, als wat Dankelman zei op het bureau: „zonde is, wanneer je dingen doet, die God heeft verboden.”

De Heere Jezus wil je helpen, lelijke, verkeerde dingen te laten

Dus — dus — als je — sinaasappels wou wegnemen en je wou het *niet*, dan mocht je den Heere Jezus vragen? Wonderlijk was dat. Hoe kon dat nou? De Heere Jezus, Die wás toch niet meer in Palestina — het was immers al zo heel, heel lang geleden, vertelde die meneer

Kees schrikt op uit zijn gedachten. Het verhaal is uit — en er komt gepraat en geroep in de zaal.

Juffrouwen komen rond en tracteren op koekjes — en dan wordt er gezongen — en weer verteld — en

Het duurt heel lang, het Kerstfeest.

Kees geniet. Het is gezellig en het is mooi en daar-ginds heeft hij Kareltje Blonk ontdekt, die twee straten verder woont, en ze lachen tegen elkaar, en Vader praat met Dankelman, die nu een ogenblikje bij hen is komen zitten, en het is allemaal fijn

Van één vers kent Kees de wijs: die heeft-ie wel vaker gehoord, en hij neuriet mee:

Stille nacht, Heilige nacht,
Heil en vree
Wordt gebracht
Aan een wereld, verloren in schuld

* *
*

Nu gaat het „uit”.

De juffrouwen zijn nog eens wéér gekomen en hebben uitgedeeld — sinaasappels. Kees kreeg een grote; hij kon hem maar net in één hand houden Vader heeft hem in de zak van zijn jas gestopt — bewaren voor thuis!

En Kees vertelt. Het mooie verhaal van het wijde veld, en het licht,
en de engel, en het Kindje

Ze schuifelen tussen de andere mensen naar buiten: vlak bij de deur staat Dankelman. Hij pakt Kees beet — maar heel anders dan eergisteren die andere agent deed! Dat voelt Kees best! Hij trekt Kees even tussen de mensen vandaan.

„Hier, nog twee sinaasappels voor Mientje.”

Een schok van blijdschap schiet door den jongen heen: dat zijn er drie! De zijne en deze! Voor Mientje en Moeder!

„Dank u wel!” Hij stottert, van verrassing en blijdschap.

Vader ziet, wat Kees daar krijgt.

„Dank je wel, Dankelman,” zegt hij Het is een mooie avond voor Kees en mij Dank je wel.”

Hij steekt den agent de hand toe.

„Kom es een avondje praten,” zegt hij, en Dankelman belooft het.

Dan lopen Vader en Kees door de avondstraten naar huis.

De sinaasappels liggen op tafel.

Ze glanzen oranje-rood in het licht van de lamp.

Mientje kijkt er naar met blijde ogen. Moeder ook — òns Mientje.

En Kees vertelt. Het mooie verhaal van het wijde veld, en het licht, en de engel, en het Kindje

Zo begint het daar in dat kamertje óók Kerstfeest te lijken

Het is donker — het is nacht.

Kees ligt wakker. Tegen de zolder van z'n kamertje valt een streep licht. Van de lantaarn, buiten op straat, die precies door de reet van de gordijnen schijnt.

Kees kijkt er naar.

Het glanst tegen het zwart van de donkere nacht.

Het licht in het veld van Efratha is véél groter, véél helderder geweest

Kees probeert het zich voor te stellen — en hij zièt het Hij doet de ogen dicht, en hij zièt het.

Een brede bundel stróómt uit de hoge hemel; móói is dat

Lichtend staat de gestalte van een engel in de gouden glans, en hóóg in de lucht is muziek, is gezang

Vaag heeft Kees nog het gevoel van donkere, lelijke

dingen — van onaardig zijn, van grove woorden, van ruzie maken, van stelen; en van angst, en afkeer en

Maar het licht is sterker.

Het licht, dat er is omdat de Heere Jezus werd geboren

Kees' ogen vallen dicht. Kees slaapt

Bij Hèm is het licht.

Hij kan alles òm je en in je beter maken, mooier, schijnender.

Kees voelt een groot verlangen in zich opkomen — een verlangen, om van veel lelijks, van veel zonde,

af te zijn; om eens te komen in de hemel, waarvan meneer vertelde dat de engelen zongen

De hemel, waar de Heere Jezus is

Buiten is de nacht. De lichtstreep staat nog onveranderd tegen de zoldering.

Kees' ogen vallen dicht. Kees slaapt

Een engel waakt over hem. „In mensen een welbehagen.”

Kerstfeest — Christusfeest

